

EGY FÉRFI ZOKOGOTT

Egy férfi zokogott a temetőben,
a nemrég hantolt sír fölé hajolva —
vad, észveszejtő bánatát zokogta — —
Döbbenet néztem rá ott, elmenőben.

Sírása világvégi zokogás volt,
csillaghullás, gejzírek fakadása,
földindulás emberméretnyi mása —
fölötte balsors vészskolya szállott.

Kit siratott ő ennyi fájdalommal,
apát, anyát, menyasszonyt, feleséget?
Kieért jajongott, vergődött ott, égétt?

Csak néztem őt felsajgó szájalommal:
nem láttam én még így zokogni férfit —
És nem tudom meg soha, hogy kieért sirt.

1980. június 30.

A VÉGSŐ HARCMEZŐN

Szépen szeretném megadni magam,
ha a halál rám fogja fegyverét,
ha ellenállni immár hasztalan.

Fel úgy szeretném tartani kezem,
ahogy a büszke tábornok teszi,
alázat, félsz, bú benne ne legyen.

Ahogy a tábornok, ki vakmerőn
küzdött mindedig s győzött annyiszor,
de vesztett ott, a végső harcmezőn.

Legyőztem párszor én is a halált,
de fogy erőm, ritkul már seregem,
s már annyi jó bajtárs kapitulált.

Csatáim hírét feljegyzí a dal —
Helyi csatározás volt mind, tudom,
de mégis harc, de mégis diadal!

Ha jön a vég, ha jön a végtelen,
szeretném szépen megadni magam,
alázat, félsz, bú benne ne legyen.

1980. július 2.